

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra I SOLSKIN

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 8. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237638338736/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

og nydelig ud, og jeg er saa støvet, saa De næsten kunde blive smudsket paa Deres klare Kjole af at see paa mig. Deres Moder kommer vel strax? Naa farvel, farvel, jeg maa skynde mig op og faae min nye Frakke paa,« og han ilede ud af Døren.

Den unge Pige gik atter hen paa sin Plads, lænede sig til Karmen og saae opmærksomt paa de lette Skyer deroppe, bløde, lyse, bestandigt vekslede for den letteste Sommervind.

Hun og hendes Moder, Konsistorialraadinden, boede i den Fløj af Kapitelgaarden, som var indrettet til Fribolig, og hvor Konsistorialraadinden var en Art Abbedisse eller Forstanderinde. Hun havde som Følge heraf den bedste Lejlighed, lidt større Hævning end de andre Damer, og da hun tillige havde en Titel, en lille Formue, og hendes Mand havde været Provst ved selve Domkirken, hørte hun til Byens Patricierfamilier. Hun og hendes Datter udgjorde Kancelliraadens fortrøligste Omgang og regnedes med til Familien. Den afdøde Konsistorialraad havde, som hans Enke undertiden lod sig forlyde med, »protegeret« Kancelliraaden og væsentlig bidraget til, at han fra at være Fuldmægtig hos Stiftsskriveren var bleven den Mand, han nu var. Det var en Selvfølge efter det nære Forhold, hvori de to Familier stode til hinanden, at den gamle Frue og hendes Datter skulde spise til Middag hos Kancelliraadens paa denne Dag.

Margrethe og den unge Kandidat havde været Legekammerator. Som Skoledreng havde han gjort hende Foræring af de forskjellige Sjeldenheder, han erhvervede sig ved Kjøb eller egen Bedrift: Fuglereder, Segl, Salamandere og andre Naturmærkværdigheder. Som ung Student havde han bragt hende Glimt fra en anden Verden end den, der begrænsedes af Kapitelgaardens Mure, en Verden fuld af Liv og Bevægelse, som det var bleven ham forundt at betræde.

Døren gik op. Konsistorialraadinden traadte ind i sin sorte Atlaskes Stadskjole og med sit Strikketøj under Armen. Den gode Dame studsede ved at see sin Datter ene i Værelset og udbød lidt fornærmet: »Man har nok ikke ventet os saa tidligt. Der er heller Ingen i Dagligstuen.«

»De vide vist slet ikke, at Du er kommen, Moder,« sagde Margrethe hurtigt, thi hun vidste, at hendes Moder var lidt

mere tilbøjelig til at blive fornærmet end til atter at blive forsonet.

»De havde dog al Grund til at vente os nu, Klokken er fire,« sagde Fruen endnu en lille Smule skarpere.

Til alt Held stak imidlertid Kancelliraadinden Hovedet og en med en Slev venskabeligt vinkende Haand ind ad den anden Dør.

»Bedste Frue,« bad hun indstændigt, »De undskylder nok, at jeg ikke kommer ind og tager høfligt mod Dem, men jeg tør ikke overlade Karen at stikke Bollerne paa Suppen, især naar De spiser hos os.«

»Siger Intet, min Bedste, siger Intet,« udbød Konsistorialraadinden aldeles formildet, »jeg gaaer ind i Dagligstuen og venter.«

»Ja gjør det, saa er De sød,« og Hoved, Haand og Slev forsvandt atter af den ene Dør og den gamle Frue og hendes Datter af den anden.

Der blev stille i Huset, men kun et Øjeblik, da lød der raske Trin paa Trappen, Udraab og højre Stemmer. Fruen uden Slev, hendes Mand med halvt paatrukken Frakke kom ilende ind i Dagligstuen, hvor allerede Konsistorialraadinden og hendes Datter havde modtaget den Ankommende. Ung, kjøn og livsglad stod han der i Stuen, en lille Smule Forlegenhed var udbredt over hans Ansigt, thi han vendte jo ikke hjem med det gyldne Skind, med første Karakter, men, da han saa, at alene det, at han var kommet hjem, voldte saa stor Glæde — Kancelliraaden havde nemlig besluttet først senere paa Eftermiddagen at vise sin Misfornøjelse — begyndte denne Følelse hurtigt at forsvinde, og kun, naar han mødte Margrethes smilende Ansigt, vendte den pinlige Fornemmelse tilbage.

Saasnart der var bleven en Smule Stillehed i Stuen, begyndte han da ogsaa med en rask Beslutning paa en Udvikling af, hvor uheldig han havde været. Det hele havde været en uheldig Tilfældighed — han havde besvaret alle Opgaverne tilfredsstillende med Undtagelse af een, som han paa Grund af dens uheldige Affattelse havde misforstaaet. Som en Følge heraf havde han i dette ene Fag leveret en vel i og for sig meget rigtig, men ikke til det stillede Spørgsmaal svarende